

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XI. Superiora exemplis quibusdam confirmantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

- præminentias, etiam Deum timentibus, & quidem iisdem prope verbis & sententiis attribui. Nam vt Scriptura Deum respicere, & oculos suos dirigere, ait ad humiles & pauperulos, pari modo est de Deum timentibus locuta: *Oculi Domini super timentes eum.* vt ab eo humiles exaltari, & omnigenis ait bonis repleti, ita & timentes eum: Nam sacratissima Angelorum Regina, suo in cantico ait: *Et misericordia eius à progenie in progenies timentibus eum* & sancta vidua illa Judith, *Qui timent te magnierunt apud te per omnia.* Atque vt sancti Patres, humilitatem omnium esse virtutum custodem, & sine ea nullam fore virtutem dicunt, ita etiam si sine timore Dei nullum futuram asserunt. Atque hac de causa sanctus hic timor, ab Isaiâ dicitur thesaurus Domini: *Timor Domini ipse est thesaurus eius:* in eo namque velut in arca, virtutes optime custodiuntur & asseruantur. Et vice versa, quemadmodum nauis quæ sabaura, & pondere degrauante caret, neutiquam est à naufragij & submersionis periculo secura; quilibet enim ventus vehementior, eam subuertere & sursum deorsum versare potis est: ita & eam animam securam fore negant, quæ timoris huius pondere destituta est. Ille namque animæ nostræ pondus est, cordis leuitatem tollit, eamque solidatae stabilis, ne humani diuini que fauoris ventus eam sustollat, & inuertat, esto enim sit opulentissima, hoc pondere si carebit, in præsentissimo pereundi periculo versatur. Hinc sanctus Gregorius timorem hunc cordis nostri anchoram nuncupat: Anchora cordis est pondus timoris. & D. Hieronymus. Timor virtutum custos est, securitas autem lapsui viam sternit, eamque velut faciliorem reddit. Tertullianus vero hoc ei elogium dedit: *Timor fundamentum est virtutis: timendo cauebitur, cauendo salui erimus: qui sollicitus est, in vere poterit esse securus.*

Timor Domini arca virtutum.

Earundem saburra & anchora. Lib. 6. moral. c. 27. Epist. ad Pabiolum de mansionibus. Lib. de cultu. famin. c. 2.

Denique Salomon in multis capitibus, in quibus de sapientia edisserit, magnas quidem passim eius excellentias & mira-

bilis multa enumerat, vt omnium tamen eius elogiorum maximum, & velut complementum, addit, ipsum timorem Domini esse. Idem quoque sentit S. Iob: *Eccle. timor Domini ipsa est sapientia, & recedere à malo, intelligentia.* Quocirca quidquid de sapientia dicitur, etiam de timore Dei dicere possumus. Addit præterea Sapiens, hunc ipsum timorem, omnis esse sapientiæ esse plenitudinem & consumptionem: *Plenitudo sapientia est timere Deum, & plenitudo à fructibus illius, fructus autem illius plurimi sunt & copiosissimi.* Denique tandem in hac verba concludit: *Quam magnus qui inuenit sapientiam & scientiam? sed non est super timorem Dominum: Timor Dei super omnia se superposuit. Beatus homo, cui donatum est habere timorem Dei, qui tenet illum, cui assimilabitur?*

CAPVT IX.

Superiora exemplis quibusdam confirmantur.

IN prato spiritali sic scribitur: *Quidam de priscis illis Thebaidis Patribus narrauit nobis, se, quod esset sacrificuli cuiusdam Ethnici filius, adhuc puerum pro more cum patre fanum idoli adire consueuisse, & sacrificia, quæ ibidem pater offererebat, sapius spectasse. Quadam vero die clanculo, post patrem delubrium inrelesum esse, ac satanam sublimi quodam in suggestu confidentem vidisse, magna infernalium satellitum corona in circuitu cinctum, atque vnum de maioribus proprius accedentem, cum adorasset supplicem. petiisse vero Sathanam, vnde tu nobis? dixisse alterum. In tali prouincia varia & internecina bella, ac dissolutiones suscitauit, & causa fui, plurimus vt sanguis effunderetur: & hoc ipsum tibi nuntiatum*

veni. Rogasse mox Sathanam; quantum rei huic conficiendae temporis impendisti? Triginta, dixisse, dies. Tum Sathanam flagris eum cedi iussisse, dixisseque: Multum impensum temporis est, parum vero praestitum rei. Accessisse deinde alium, & tartareo huic principi supplicem factum, interrogatum ab eo esse, & tu vnde venis? Respondisse autem, Ego in mari multas concitavi tempestates; Vnde factum multae ut merse sint naues, plurimique hominum interierint, & horum te veni certiore facturus. Rogatum vero quot dies in opus hoc insumpserit, dicentemque viginti, etiam iussum esse flagellari, quod tam pauca mala tot diebus patrasset. Aduenisse mox tertium & daemone adorato, rogatum, vnde autem tu nobis ades? dixisse, Ego e tali veni ciuitate, & me auctore & instigante ortum est tale iurgium, ut conuiuiae in se inuicem infurrexerint, & non pauci interfecti sint, & inter ceteros sponsus ipse, Rogasse autem Diabolum quanto haec tempore facta sunt? esto vero audiret, non nisi decem dies tot malis patrandis impensos, nihilominus eum dire credi mandasse, dicendo, Decem diebus multo plura tibi facienda erant, haec dum fiunt, aduenisse demum quartum, & facta principi suo adoratione pariter rogatum, Tu vero vnde nam venis? dixisse vero: Ex eremo iam nuperrime venio, in qua vnum, quadraginta continenter annis Monachum, tentauit & oppugnauit quem tandem aliquando post longam expectationem, hac ipsa nocte expugnauit, & ut fornicaretur induxi. Quibus auditis, diabolum solio exurgentem in amplexus & osculo eius ruisse, ablatam de capite proprio coronam, huius capiti imposuisse, sibi que vicinum in sede ad hoc parata assidere fecisse, dicendo, Nae tu magnum & generosum facinus fecisti. Ego vero, inquit, eremita haec audiens, intra e memetipsu dixi Religio haud dubie magnum quid est, & status monasticus sublimis & excens: Atque haec agitans domo paterna relicta, monasterium suum ingressus. Notandum

hoc loco per transennam, vnde alii Religiosorum parui faciendorum occasionem sumunt (quod fortasse ex fragilitate quis in aliquem defectum lapsus sit) inde hunc, & non sine fundamento, Religionem pluris faciendi, quin & eiusdem amplectendae occasionem sumpserit. Aliud simile huic exemplum refert D. Gregorius in Dialogis, Eremita quidam, & in Viris Patrum proditum est, ab Angelo, quendam ad locum, in spiritu abductus fuit, in quo Religiosorum coenobium erat; vidit hic infinitam daemorum multitudinem, qui muscarum ictu per omnes Monasterij officinas & loca volitarent: dum autem ad forum publicum ciuitatis duceretur, in vniuersa ciuitate, non nisi vnum daemone conspicit, atque eum super portam vrbis etiam oriosum desidentem. Rogans vero Angelorum ductorem, quanam huius rei causa esset, audit ideo fieri, quod in ciuitate omnes Daemones imperiis ac nutui parerent, itaque vnum omnibus tentandis diabolum sufficere; at quod in coenobiis omnes illius instinctui oblectarentur, & iussa abnuerent, ideo tam multos iis tentandis, & ad lapsum prouocandis daemones tam operose distincti.

Palladius refert memorabile illud exemplum quod & in vitis veterum Patrum refertur, de Monacho quodam, qui cum multos annos bonis operibus, sanctisque ac Religioso conuenientibus exercitiis sedulo institisset, atque ideo magnum in spiritu profectum fecisset, tandem varie sibi in illis complacuit, & inaniter gloriatus est. Vnde factum, ut illum in turpe cum cacodaemone, in forma mulieris pulcherrimae, per desertum se errare mentientis apparente, peccatum Deus prolabi permisit. Nam dum hanc ipse nimis facile & incaute ad se ingredi sinis, pluribus cum ea colloquitur, iocatur, etiam manu tangit, sensim veneno gliscente capitur: sed cum iam plenum ad eum ipsa peccandum consensum praebuisset, & opere etiam ipso exequi vellet, ecce de sub amplexibus eius euauit, incondita voce

Lib. 3 c. 7.
Vita Patrum.
Iurari hostes Religiosorum daemones.

In Lausiacae. 44.
& in vita Ioannis Aegyptij p. 182.

Vana complacencia panna.

Job. 11. 24.
Timor Dei
vultus
causa est.

Tempus nauis
causa

Voluntate
causa
causa

Uariis
causa
causa

Demones
causa

cachinnans, postquam haud procul inde, per aera auditi festiui multorum dæmonum plausus & irrisiones eum subfannantium & dicentium. Quomodo? Monache, qui te ad cælos vsque efferebas, & extollebas, iam ad vsque profundum abyssi prolapsus es. Exinde discas, cum qui se exaltat, humiliandum. Quibus verbis illum dæmones irrisisse & exhibuisse videntur. Nec vero hic miser stetit: nam, cum hanc & sequentem plangendo, sui que confusione excitanda noctem traduxisset, de reditu ad meliora & venia desperans, ad mundum reuersus est, vbi omnibus cupiditatibus ac probis frænos laxauit. Quod supra obiter, insinuauimus exemplum, pluribus sic refert Climacus. Adolescens quidam in Vitis Patrum, ad tantam virtutis perfectionem venisse legitur, vt feras bestias verbo suo mansuetas & obsequentes redderet, inque monasterio fratribus ministrare cogeret. merito ergo eum S. Antonius nau pretiosissimis mercibus ornata, & in medio mari adhuc constituta, cuius perinde finis & euentus adhuc incertus erat, comparabat. Hic porro adolescens tanti feruoris & sanctimonie, postea turpiter & probrose lapsus est. Qui cum peccatum suum amare plangeret, Monachis quibusdam illac sorte transeuntibus ait, Dicite seni (S. Antonium designabat) Deum vt pro me deprecetur, quo decem mihi ad penitendum dies concedere dignetur. Quibus auditis Antonius, casum eius amarissime planxit, magnoque cordis cum dolore dixit, Hodie, pro dolor magna quædam Ecclesie columna

*Climacus
gradus
15.6.9.*

*Qui stat,
videat ne
cadat.*

corruit, sed quinque post diebus supradictus ille monachus defunctus est. Adco, vt qui, inquit Climacus, ante belluas obsequentes sibi reddiderat, tandem à bestii feris, dæmonibus inquam deiectus & illusus sit: quique paulo ante nonnisi pane celesti enutriebatur, postea stercore, luto, fædoque cæno se sustentarit. Quis autem eius lapsus fuisset, prudentissimus Antonius aliis indicare noluit: Sciebat enim ipse in fornicationem eum prolapsum fuisse. R. D. M. Auila scribit, sanctum quendam Anachoretam Deo reuelante cognouisse, in quo agant periculo quotquot vitam hanc humanam viuunt, quod cum is identidem consideraret, lugubri pulloque cucullo suam ita faciem obrexit, nihil vt præter terram, quam calebat respiceret, nec vllum ex eo tempore hominem alloqui voluit, imo nec oculos à terra vnquam auertit: amare plorans quod tam præsentem in periculo (in quo quicumque viuimus, continenter agimus) assidue versaretur. Quem cum deinde multi in cella commorantem inuiserunt, & magnam hanc in eorum mutationem mirarentur nouitatis huius ex eo causam, & cur de subito ad tantam extremitatem descendisset, suscitabantur. Quibus ille aliud non respondit, quam, finite me, quia homo sum. Alius vero sanctus vir dicebat, Væ mihi, quia adhuc mortaliter possum in DEVM offendere.

